

### Γιατί κάθε ιστορία έχει δύο πλευρές!

Το δάσος ήταν το σπιτικό μου. Ζούσα εκεί και νοιαζόμουν γι' αυτό.  
Προσπαθούσα να το διατηρώ τακτικό και καθαρό.

Κάποτε, μια ηλιόλουστη μέρα, ενώ προσπαθούσα να συμμαζέψω κάτι σκουπίδια που κλασικά παράτησαν δυο εκδρομείς, άκουσα βήματα. Πήδηξα πίσω από ένα δέντρο και είδα μια μικρή κοπέλα να έρχεται, κρατώντας ένα καλάθι.

Μου φάνηκε ύποπτη από την αρχή, γιατί φορούσε αστεία κατακκόκινα ρούχα και το κεφάλι της ήταν καλυμμένο με κουκούλα σαν να μην ήθελε να την αναγνωρίσουν.

Φυσικά τη σταμάτησα για να ερευνήσω το ζήτημα.

Τη ρώτησα ποια ήταν, από πού ερχόταν κ.τ.λ.

Μου είπε μια ιστορία για κάποια γιαγιά που έμενε λίγο πιο κάτω και της πήγαινε φαγητό.

Βασικά, μπορεί να ήταν και έντιμο άτομο, αλλά βρισκόταν στο δάσος μου και έδειχνε πολύ ύποπτη μ' αυτά τα ρούχα.

Έτσι αποφάσισα να της δείξω πόσο σοβαρό ήταν να εισβάλλει χωρίς ειδοποίηση, ντυμένη περίεργα.

Την άφησα να συνεχίσει, αλλά έτρεξα πριν από αυτήν στο σπίτι της γιαγιάς της.

Όταν συνάντησα τη συμπαθητική γριούλα της εξήγησα το πρόβλημα μου και συμφώνησε ότι η εγγονή της χρειαζόταν ένα μάθημα.

Η γριούλα δέχτηκε να κρυφτεί ώσπου να τη φωνάξω. Έτσι, κρύφτηκε κάτω από το κρεβάτι.

Όταν έφτασε η Κοκκινোসκουφίτσα, την κάλεσα να μπει στην κρεβατοκάμαρα όπου βρισκόμουν ήδη στο κρεβάτι, ντυμένος γιαγιά. Το κορίτσι ήρθε και μόλις με είδε είπε κάτι άσχημο για τα μεγάλα μου αυτιά.

Με είχαν προσβάλλει κι άλλοτε, αλλά προσπάθησα να είμαι ευγενικός. Είπα ότι, ίσως, τα μεγάλα μου αυτιά, μου επέτρεπαν να την ακούω καλύτερα.

Δηλαδή έδειχνα ότι τη συμπαθούσα και ήθελα να πιάνω καλά αυτά που λέει.

Αυτή η μικρή, που ενώ ήταν γλυκιά ήταν και τόσο κακοήθης. Παρ' όλα αυτά, έχω την τακτική να γυρίζω και το άλλο μάγουλο και της είπα ότι τα γουρλωτά μου μάτια με βοηθούν να τη βλέπω καλύτερα.

Η επόμενη προσβολή στ' αλήθεια με νευρίασε.

Έχω κάποιο κόμπλεξ για τα μεγάλα μου δόντια κι αυτό το κορίτσι έκανε μία προσβλητική παρατήρηση.

Με ρώτησε γιατί έχω τόσο μεγάλα δόντια.

Ξέρω ότι θα έπρεπε να μη χάσω την ψυχραιμία μου, αλλά πήδηξα από το κρεβάτι και της φώναξα πως τα μεγάλα μου δόντια ήταν χρήσιμα για να τη φάω.

Τώρα ας είμαστε ειλικρινείς, κανείς λύκος δεν θα έτρωγε ποτέ ένα κορίτσι, όλοι το ξέρουν αυτό, αλλά αυτό το τρελοκόριτσο άρχισε να τρέχει γύρω-γύρω ουρλιάζοντας κι εγώ προσπαθούσα να το φτάσω για να το ηρεμήσω.

Έβγαλα και τα ρούχα της γιαγιάς, αλλά αυτό φάνηκε να χειροτερεύει τα πράγματα.

Ξαφνικά όμως ανοίγει η πόρτα με δυνατό κρότο και ένας μεγάλος τύπος στεκόταν μπροστά μου με το τσεκούρι του.

Τον κοίταξα και κατάλαβα ότι είχα βρει το μπελά μου.

Υπήρχε ένα ανοιχτό παράθυρο πίσω μου και την κοπάνησα σφαίρα.

Θα ήθελα να μπορούσα να πω πως εδώ τελειώνει η ιστορία.

Όμως αυτή η γιαγιά ποτέ δεν είπε την αλήθεια.

Σύντομα κυκλοφόρησε η φήμη ότι ήμουν κακός και μοχθηρός.

Όλοι άρχισαν να με αποφεύγουν.

Δεν ξέρω τι έγινε το κακοήθες κοριτσάκι με τα αστεία κόκκινα ρούχα, όμως εγώ δεν πέρασα καλά από τότε.

Έτσι, αποφάσισα να σας γράψω την ιστορία μου, μήπως και σώσω τη φήμη μου, έστω και τώρα.

Και να θυμάστε: μην πιστεύετε κανέναν, αν δεν ακούσετε και την άλλη πλευρά.

Μπορεί να είναι παραμύθι.

### 51. Τὰ ζῶα

Ποτὲ δὲ θὰ πειράξω  
τὰ ζῶα τὰ καημένα·  
μὴν τάχα, σὰν ἐμένα,  
κι ἐκεῖνα δὲν πονοῦν;

Θὰ τὰ χαϊδεύω πάντα,  
προστάτης τους θὰ γίνω.  
Ποτὲ δὲ θὰ τ' ἀφήνω  
στοὺς δρόμους νὰ πεινοῦν.

Σὰ δὲν μιλοῦν ἐκεῖνα  
κι ὁ λόγος ἂν τοὺς λείπη,  
μήπως δὲ νιώθουν λύπη,  
δὲ νιώθουν καὶ χαρά;

Μήπως καρδιὰ δὲν ἔχουν,  
στὰ στήθη τους κρυμμένη,  
ποὺ τὴ χαρὰ προσμένει  
κι ἀγάπη λαχταρᾷ;

*Ἰωάννης Πολέμης*